www.teluguone.com

విమలమ్మగారి విమానప్రయాణం

పొత్తూరి విజయలక్ష్మి

విమలమ్మగారి ఆనందం వర్ణనాతీతం. డెబ్భై అయిదేళ్ళు దాటాక ఎలా అయితేనేం ఆవిడ చిరకాల వాంఛ నెరవేరబోతుంది. విమానం ఎక్కాలి. ఎప్పుడో చిన్నతనంలో ఆవిడ భర్త ఇంగ్లండు వెళ్ళి వచ్చి విమాన ప్రయాణం గురించి నోరూరేలా చెప్పాడు. నన్నూ విమానం ఎక్కించరూ అంటే ఇంకా నయం విమానం అంటే మాటలా, నేనైనా నాన్నగారికి ప్రాణం మీదికి వచ్చింది కాబట్టే విమానంలో వచ్చాను అన్నాడు.

ఆవిడకి పిల్లల్లేరు. చిన్నతనంలోనే భార్య పోగొట్టుకున్న అన్నగారి పిల్లలనే తన పిల్లలుగా పెంచి పెద్ద చేసింది. భర్త పోయాక వాళ్ల నీడనే వుంది. మేనత్త అంటే పిల్లలందరికీ ఎంతో అభిమానం, గౌరవం. పువ్వుల్లో పెట్టి చూసుకుంటారు. ఆవిడకీ ఏ లోటూ రానివ్వరు. కానీ విమానం ఎక్కాలనే ఆవిడ కోరిక మాత్రం అలాగే మిగిలిపోయింది.

గోదావరి పుష్కరాలప్పుడు తన దగ్గర దాచుకున్న చిల్లరంతా తీసి మేనల్లుడికి ఇచ్చి "ఒరే చిన్నగా మనం గోదావరి స్నానానికి విమానంలో వెళ్దాంరా" అంది. అంతా పడీ పడీ నవ్వారు. "అంతర్వేదికి విమానం వుండదు." అన్నారు.

"నేను వెర్రిబాగుల దాన్ననుకుంటున్నారా? మొన్న వార్తల్లో చూశాను. ఓ పెద్దాయన బొబ్బర్లంక విమానంలో వెళ్ళాడు. బొబ్బార్లంక వెళ్ళిన విమానం అంతర్వేది వెళ్ళదా ఏం విచిత్రం కాకపోతే!" అంది.

"అబ్బా అది విమానం కాదు హెలీకాప్టర్" అన్నారు పిల్లలు.

"ఏదైతేనేం విమానం విమానమే. ఏనుగంత విమానం కావాలని అడిగానా, ఆ ఎలికాప్టర్ చాలు నాకు" అంది.

"అవన్నీ పెద్ద పెద్ద వాళ్లకు. హెలీకాప్టర్‌లో వెళ్లాలంటే విమానం కంటే ఎన్నో రెట్లు ఖర్చు అవుతుంది." అని వివరంగా చెప్పారు. అదీ నిజమేలే పెద్ద బస్సులో వెళ్ళే కంటే చిన్న కారు ఖరీదేగా మరి" అంది కాస్త నిరాశగా. మేనల్లుళ్ల తరం గడిచిపోయింది. పిల్లల తరం వచ్చింది.

ఆవిడ సరదా చూసి విమానంలో తీసుకెళ్లాలనుకున్నారు.

కానీ టిక్కెట్టు ఖరీదు అయిదు వేలు అనేసరికి ఆవిడ గుండె బాదుకుంది.

"ఇంకా నయం. అయిదు వేలే! మా కాలంలో ఆ డబ్బుతో మన సీత పెళ్లి చేశాం. వద్దులే. మాయదారి విమానం ఎక్కకపోతే పోయాను" అంది.

అలా మరి కొంతకాలం గడిచింది.

చెన్నయ్‌లో ఆవిడ పెద్దమేనల్లుడి షష్ఠిపూర్తి. ఆవిడ మూడో మేనల్లుడి దగ్గర విశాఖపట్నంలో వుంటోంది.

మేనల్లుడి కొడుకు సిద్ధార్థకి ప్రైవేటు కంపెనీలో ఉద్యోగం. అతను ఈ ఫంక్షన్ కోసం చెన్నయ్‌లో ఏదో పని కల్పించుకున్నాడు. నాకెలాగూ వాళ్లే ఇస్తారు. మామ్మని నా వెంట తీసుకొస్తాను. సీనియర్ సిటిజన్ కన్సెషన్ వుంటుంది కదా! అన్నాడు.

అందరూ సంతోషంగా సరే అన్నారు. ఆవిడ చెవిన వేశారు.

"ఎన్నివేలురా" అంది?

"కాస్త అటూ ఇటూగా రైలు టికెట్టంతేలే" అని చెప్పారు. మొత్తానికి విమలమ్మగారి విమాన ప్రయాణం ఖాయం అయింది.

ఆవిడ ఆనందం అంతా ఇంతా కాదు.

ఆ మాట అందరితోనూ చెప్పాలి. అలా అని గొప్పలకు పోయినట్లు వుండకూడదు. అందుకే "నేను రేపటి నుంచీ పురాణానికి రానమ్మా. మా సత్యం షష్ఠిపూర్తికి వెళ్తున్నాను. ప్రయాణం చెయ్యలేనేమో రాన్లే అన్నాను. నా మనవడు విమానంలో వెళ్దాం అన్నాడు" అని గుంభనంగా ఫ్రెండ్స్‌తో చెప్పింది.

"ఒసే అప్పీ - విమానం వెళ్లే వేళ్టికి నువ్వు డాబా మీద ఎక్కి నాకుచెయ్యి వూపు" అని పనిమనిషితో చెప్పింది.

"ఇదిగో సింహాచలం పనెగ్గొట్టి బీడీ తాగకు. రైల్లో వెళ్తోంది కదా! పెద్దమ్మగారికేం తెలుస్తుంది అనుకుంటావేమో. విమానంలో వెళ్తున్నాను. పై నుంచి నాకంతా కనిపిస్తుంది." అని తోటమాలికి చెప్పింది.

మామూలు మల్లు పంచెలు బావుండవేమో అని గోరంచు చీర తీసి పెట్టింది విమానం ప్రయాణానికి.

ఇంట్లో మిగిలిన వాళ్లతా తెల్లవారుజామున రైల్లో బయలుదేరారు.

నువ్వు ఇప్పుడు మాకు వీడ్కోలు చెప్తున్నావా! రాత్రికి మేము చేరేసరికి ఇంట్లో స్వాగతం చెప్తావు." అన్నారు.

ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వుకుంది. "పిచ్చి సన్నాసులు పాపం రైల్లో అంతదూరం వెళ్లాలి." అని జాలిపడింది.

ఫ్లైట్ మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటకి.

పదకొండు గంటలకీ ఇంట్లో బయలుదేరాలి అన్నాడు మనవడు.

"ప్రయాణం పెట్టుకుని మీరేం వండుకుంటారు. ఈ పూటకి మా ఇంట్లో భోజనం చెయ్యండి." అన్నారు పొరుగు వాళ్లు.

"ఎలాగూ విమానంలో అన్నం పెడతారట. కానీ ఆ ఉల్లిపాయలూ మసాలాలు నేను తిన్లేను." అని వాళ్లింట్లోనే భోజనం కానిచ్చింది విమలమ్మ.

ఇల్లు తాళం వేసి తాళాలు పక్కింటి వారికి ఇచ్చి బయలుదేరారు. ఆవిడ సంబరం అంతా ఇంతా కాదు.

ఎయిర్ పోర్టుకి చేరుకున్నారు మామ్మ, మనవడు.

చెక్ ఇన్ అయింది. సామాన్లు వెళ్లిపోయాయి.

"టికెట్టు ముక్క తీసుకొని లోపలికి పంపడానికి ఇంత హడావిడి ఎందుకురా?" అంది ఆరాగా.

"భద్రత కోసం మామ్మా గాల్లోకి ఎగిరాక ఎవరైనా బెదిరించి హైజాక్ చేస్తారేమో అని భయం." అన్నాడు సిద్ధార్థ.

"ఓయమ్మో నిజమేరోయ్. ఆ మధ్యన విమానాన్ని దారి మళ్లించి ఎటో తీసుకుపోయి నానా గొడవా చేశారుగా దొంగభడవలు. మరి కాస్త ఆలస్యం అయినా క్షుణ్ణంగా వెతకమని చెప్పిరానా ఆ పోలీసు పిల్లతో" అని లేచింది.

"వద్దులే వాళ్లే వెతుకుతారు." అని ఆపేశాడు మనవడు.

"ఒరే సిద్దూ ఆ నల్ల చొక్కా వాడిని చూశావా! దొంగ చూపులూ వాడూనూ, వాడి మీద నాకు అనుమానం వుంది సుమా! ఆ పంచె కట్టుకున్నాయన్ని చూశావా. ఓ దగ్గర కూచోకుండా కాలు గాలిన పిల్లిలాగా ఎలా తిరుగుతున్నాడో, వీళ్లంతా విమానం దారి మళ్లించే ముఠా కాదు కదా! అన్నది.

"వూరుకో మామ్మా వాళ్లు వింటే బావుండదు." అన్నాడు మనవడు.

పావు గంట కూర్చుని "ఇంకా ఎప్పుడురా విమానం ఎక్కేది?" అని అడిగింది.

"ఇంకా చాలా టైముంది. ఇంకో గంట కూర్చోవాలి" అన్నాడు.

"మరీ భాగ్యానికి ఇంత ముందుగా రావడమెందుకు? ఆ వేళ్టికి వస్తే సరిపోదూ!" అంది.

"అదికాదు. మరి సెక్యూరిటీ గొడవులున్నాయిగా. అందుకే ముందు రమ్మంటారు.

"ఆ! వాళ్ల మొహం బొత్తిగా తెలివితేటలు లేవు. ఇలా గంటలు గంటలు ముందు రప్పించి ఇక్కడ వూరికే కూర్చోబెడితే మంచివాడికి కూడా వెధవాలోచన్లు వస్తాయి. అలా కాకుండా ఇలా మనుషులని రప్పించి అలా విమానం గాల్లోకి ఎగరేస్తే ఏ గొడవా వుండదు." అంది సలహా చెప్తూ. నవ్వేసి వూరుకున్నాడు సిద్దూ.

ఎలాగైతేనేం విమానం ఎక్కారు. ఆవిడని కిటికీ దగ్గర కూర్చోబెట్టాడు. కిటికీ ఇంకాస్త పెద్దదిగా వుంటే బావుండేది. సీట్లు మరికాస్త దూరంగా వుంటే విశాలంగా వుండేది అంది. మొత్తానికి నీ పుణ్యమా అని విమానం ఎక్కేశాను అని సంబర పడి పోయింది.

కాసేపు అయ్యాక ఎయిర్ హోస్టెస్ వచ్చి ఇంగ్లీషులో చెప్పింది. సిద్దూ అనువదించాడు. బుద్ధిగా సీట్ బెల్ట్ కట్టించుకుంది. చెవుల్లో దూదులు పెట్టుకుని చాక్లెట్లు నోట్లో వేసుకుని కూర్చుంది.

పెద్ద శబ్దంతో స్టార్ట్ అయింది విమానం.

రెండు నిమిషాలు అయ్యాక "ఏవిటో వూరికే కంగారు పెట్టేశారు. తీరా చూస్తే కదిలినట్లే లేదు కదూ" అంది ఆవిడ.

“ఎగిరేటప్పుడు కొంత మందికి కళ్లు తిరుగుతాయి. మన విమానం ఇంకా కదల్లేదు.” అన్నాడు సిద్దు.
కాసేపు హోరుపెట్టి ఆగిపోయింది విమానం.
ఇంగ్లీషులో అనౌన్స్‌మెంట్ వినిపించింది.
“ఇంజన్‌లో ఏదో లోపం వుండదు. రిపేరు చేశాక కదుల్తుందిట.” అని చెప్పాడు.
“సరిపోయింది. ఆదిలోనే హంసపాదా! సర్లే ఏం చేస్తాం. రిపేరీ చేస్తారులే. మహా అయితే మరో గంట ఆలస్యంగా వెళ్తాం అంతేగా” అంది.
బయట జీపుల్లో జనం గుంపులుగా వచ్చి బాగు చేసే ప్రయత్నాలు మొదలు పెట్టారు. అరగంట దాటింది.
క్రమంగా లోపలి వాతావరణం వేడెక్కడం మొదలయింది.
ఉక్కగా వుంది. “ఇదిగో ఓ అమ్మాయ్. ఇట్రా అమ్మా, బొత్తిగా గాలి ఆడడం లేదు. కాస్త ఈ కిటికీ తెరుస్తావా?” అంది విమలమ్మ ఎయిర్ హోస్టెస్‌తో.
తెలుగు రాని ఆవిడకి ఈవిడ బాధ అర్థం కాలేదు. సిద్దూ “అలా వీలు కాదు మామ్మా అది సీలు చేస్తారు. కిటికీలు తెరుచుకోవు.” అన్నాడు.
“ఇదొక గొడవ కాబోలు పోనీ ఓ విసనకర్ర వుంటే ఇలా పడెయ్యమని చెప్పు.” అంది.
“మామ్మా విమానంలో విసనకర్రలు ఎక్కడి నుంచి వస్తాయి?” కాస్త విసుక్కున్నాడు.
“మరెలారా? ఇంకాసేపుంటే ఆవిరికుడుంలా వుడికిపోయేలా వున్నాం. పోనీ దిగి బయట నిలబడదామా, గాలాడుతుంది. విమానం బయలుదేరగానే ఎక్కేయచ్చు.” మరో మార్గం సూచించింది.
“ఎలా? మెట్లు తీసేసి వాకిలి మూసేశారు కదా?” అన్నాడు సిద్దూ.
“మండినట్టే వుంది. దీనికన్నీ అవలక్షణాలే.” అంది చెమటలు తుడుచుకుంటూ.
విమానం స్టార్ట్ అవుతుంది గానీ కదలడం లేదు. ఆ మాటే అందరూ అనుకుంటున్నారు.
“కదలకపోతే తలో చెయ్యి వేసి తోస్తే సరిపోదూ. మా చిన్నతనంలో మా ఊళ్లో తిరిగే బసవలింగం గారి బస్సు ఆగిపోతే అందరూ దిగి తోసేవారు.” ఉచిత సలహా చెప్పింది.
పక్కవాళ్లంతా విని నవ్వుకున్నారు.
“బస్సులు తోస్తే స్టార్టు అవుతాయి గానీ రైళ్లు, విమానాలు ఆగిపోతే తొయ్యలేరు.” అన్నాడు నవ్వాపుకుంటూ సిద్దూ.
మరో అరగంట తంటాలు పడి లాభం లేదని చేతులెత్తేశారు సాంకేతిక నిపుణులు. అన్ని భాషల్లోనూ క్షమాపణలు చెప్పి అందరినీ కిందకి దిగమని ప్రార్థిస్తూ తలుపులు తెరిచి చేతులు జోడించి నిలబడ్డారు. విమాన సుందరులు, అందరూ ఈసురోమని కిందకు దిగారు.
విమలమ్మ ఉత్సాహం నీరుగారిపోయింది. “ఇక్కడే ఆగి ఇంకో విమానం వస్తే దాన్లో ఎక్కి వెళ్లిపోదాం” అంది.
“ఇదేమైనా బస్సా! ఒకటి తప్పిపోతే మరొకటి ఎక్కేందుకు? ఇవేళ్టికి ఇంక లేవు విమానాలు. పద ఇంటికెళ్దాం” అన్నాడు జాలిగా.
డబ్బులు తిరిగి తీసుకుని టేక్సీలో ఇంటికి చేరేసరికి చీకటి పడింది.
దార్లోనే జరిగినదంతా మెడ్రాస్‌కి ఫోన్ చేసి చెప్పాడు. అంతా బాధపడ్డారు.
ఇల్లు తాళం వేసి వుంది. తాళం చెవులు తీసుకున్న పక్కవాళ్లు కూడా ఇల్లు తాళం పెట్టి ఊరెళ్లారు.
ఏం చెయ్యాలో తెలియక దూరపు బంధువుల ఇంటికి వెళ్లారిద్దరూ, వాళ్లు ముందు రండి రండి అని ఆహ్వానించినా విషయం తెలుసుకుని మొహాలు మాడ్చుకున్నారు.
విమలమ్మని అక్కడే వదిలిపెట్టి ఫ్రెండింటికి వెళ్తానని చెప్పాడు.
మర్నాడు పొద్దున రైల్లో టికెట్ల కోసం ప్రయత్నిస్తానని అన్నాడు. కానీ దొరకలేదు. ఆ మర్నాడు షష్ఠి పూర్తి. ఇక వెళ్లినా ఒకటే వెళ్లకపోయినా ఒకటే.

తను తాళం తీసుకున్న ఇంటివారు మూడు రోజుల తరువాత వచ్చారు. ఈ మూడు రోజులూ వారాల విద్యార్థిలా ఆరిళ్ళు తిరిగింది విమలమ్మ.

అంతగా గాల్లోకి ఎగరలేకపోతే కిందే పడుండొచ్చు కదా. ఈ హడావిడీ ఆర్భాటం ఎందుకు? మనుషులని హైరానా పెట్టి చంపటం ఎందుకు?" అని విసుక్కుంది. "పైన పటారం లోన లోటారం." అని చిరాకు పడింది.

విమానం అంటే విరక్తి పుట్టింది ఆవిడ. జరిగిన దానికి బాధపడి ఇంట్లో వాళ్లు ఒకటి రెండు సార్లు మళ్ల విమానం ఎక్కించాలని ప్రయత్నం చేశారు. కాలినడకనైనా పోతానుగానీ నేనెక్కనమ్మా ఆ పీడాకారం అని చెప్పేసింది.

ఆ తర్వాత కూడా గాల్లో విమానం కనిపిస్తే

"పాపం ఏ తలకుమాసిన వెధవలు ఎక్కారో దిక్కుమాలిన విమానం" అని జాలిపడేది విమలమ్మగారు.